

Vi sletternes sønner
Vi slätternas söner

Melodi: Carl Nielsen 1906 / Korarr.: Bo Holten
Tekst: Ludvig Holstein 1898 / Overs.: Eva Sommestad

(Kan synges i F# / Kan sjungas i F#)

S
1. Vi slet - ter - nes søn - ner har drøm - me i sind, de våg - ner og bli - ver til san - ge, de
1. Vi slät - ter - nas sö - ner har dröm - mar i sinn, de vak - nar och bli - ver till sån - ger, de

A
1. Vi slet - ter - nes søn - ner har drøm - me i sind, de våg - ner og bli - ver til san - ge, de
1. Vi slät - ter - nas sö - ner har dröm - mar i sinn, de vak - nar och bli - ver till sån - ger, de

T
1. Vi slet - ter - nes søn - ner har drøm - me i sind, de våg - ner og bli - ver til san - ge, de
1. Vi slät - ter - nas sö - ner har dröm - mar i sinn, de vak - nar och bli - ver till sån - ger, de

B

5
sti - ger af som - mer - nat - tå - ger - nes spind, som lær - ker - ne fly - ver af van - ge. De
sti - ger ur som - mar - natts - dim - mor - nas väv, som lär - kor - na lyf - ter från vån - gen. Av

sti - ger af som - mer - nat - tå - ger - nes spind, som lær - ker - ne fly - ver af van - ge. De
sti - ger ur som - mar - natts - dim - mor - nas väv, som lär - kor - na lyf - ter från vån - gen. Av

sti - ger af som - mer - nat - tå - ger - nes spind, som lær - ker - ne fly - ver af van - ge. De
sti - ger ur som - mar - natts - dim - mor - nas väv, som lär - kor - na lyf - ter från vån - gen. Av

9
bri - ster af læng - sel en dag i a - pril som kro - kus og blå hy - a - cin - ter, de
läng - tan de sprin - ger i blom i ap - ril som kro - kus och blå hy - a - cin - ter, de

bri - ster af læng - sel en dag i a - pril som kro - kus og blå hy - a - cin - ter, de
läng - tan de sprin - ger i blom i ap - ril som kro - kus och blå hy - a - cin - ter, de

bri - ster af læng - sel en dag i a - pril som kro - kus og blå hy - a - cin - ter, de
läng - tan de sprin - ger i blom i ap - ril som kro - kus och blå hy - a - cin - ter, de

Arr.: Copyright © 1995 by Edition Egtved, Danmark

bry - der som vår - so - lens sej - ren - de smil i - gen - nem den smel - ten - de vin - ter.
 bry - ter som vår - so - lens le - en - de fram i - ge - nom den smäl - tan - de vin - ter.

bry - der som vår - so - lens sej - ren - de smil i - gen - nem den smel - ten - de vin - ter.
 bry - ter som vår - so - lens le - en - de fram i - ge - nom den smäl - tan - de vin - ter.

bry - der som vår - so - lens sej - ren - de smil i - gen - nem den smel - ten - de vin - ter.
 bry - ter som vår - so - lens le - en - de fram i - ge - nom den smäl - tan - de vin - ter.

2. Så sejler de over det duftende land,
 hvor vårsæden pibler af jorden,
 og hilser med jubel bag skovenes rand
 den blinkende stribe af fjorden
 og skælver i forårets fløjtende lyd
 som triller fra haver og lunde
 og stjæler letsindigt forventningens fryd
 fra løndomsfuldt smilende munde.
3. Og segner blandt blomster i majnattens favn,
 som brister på skrænter og grene,
 og hvisker i duggen den elskedes navn,
 du rene, du eneste ene.
 Det er ikke morgen, det er ikke nat,
 sært tankerne vildes i tågen.
 Højt hamrer et hjerte, og fjernt i sit krat
 er sommernattsangeren vågen.
4. Hr. Oluf red over elverbro
 i midsommernatten den hvide,
 da snubled hans gang på fire guldsko –
 hr. Oluf, hvorhen vil I ride?
 Hvorhen vil I ride før morgenens skær,
 og hvor er I fostret og båret,
 og hvem har I diet, og hvem har I kær,
 hvor blev eders kjortel skåret?
5. O trolddom i sommernattågernes spind!
 O minder, som kogler og frister!
 Vi sletternes sønner har drømme i sind
 og véd ikke selv, når de brister.
 De ligger og venter forløsningens stund
 og længes at blive til sange,
 som lærker i kløvermarktuernes bund,
 før dagningen lyser i vange.
2. Så seglar de över det doftande land,
 där vårsåden sipprar ur jorden,
 och hälsar med jubel bak' skogarnas rand
 den glittrande strimman av fjorden,
 och skälver i vårtidens flöjtande ljud
 som drillas från hagar och lundar,
 och stjäljer så sorglöst förväntningens fröjd
 från hemligen leende munnar.
3. Och sjunker bland blommor i majnattens favn,
 som ströts över slänter och grenar,
 och viskar i daggen den älskades namn,
 du rena, du eneste ena.
 Det är icke morgon, det är icke natt,
 särt tanken i dimman förvillas.
 Högt bankar ett hjärta, långt bort i ett snår
 hörs sommarnattssångaren drilla.
4. Herr Olof han red över älvornas bro
 i midsommarnatten den vita,
 då snubblade gångar'n med fyra guldskor –
 herr Olof, varthän vill ni rida?
 Varthän vill ni rida förrn morgonen gryr,
 och var är ni fostrad och buren,
 och vem har ni diet, och vem har ni kär,
 och var blev er kjortel väl skuren?
5. O trolddom i sommarnattsdimmornas väv!
 O minnen förhäxar och lockar!
 Vi slätternas söner har drömmar i sinn,
 men vet icke när de skall blomma.
 De ligger och väntar befrielsens stund
 och längtar att bliva till sänger,
 som lärkor på marken bland tuvor och gräs
 förrn dagningen randas i vången.